

ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, dnia 11 grudnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP
w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy Urszula Byczkowska
Sędzia - doradca podatkowy - Irena Sobieska
Sędzia - doradca podatkowy – Mirosław Michna

Protokolant - Joanna Wakuluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 roku

odwołania obwinionego Pana ... doradcy podatkowego nr wpisu od orzeczenia Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Bydgoszczy wydanego w dniu 25.04.2016r. r. w sprawie sygn. akt SD 384/14 obwinionego o naruszenie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.) w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o doradztwie podatkowym oraz w zw. z art. 11d i 11e, ust. 2 Zasad etyki doradców podatkowych, tj. o czyny polegające na niewywiązywaniu się z obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

1. W części dotyczącej czynów popełnionych w latach 2011 – 2012, na podstawie art. 437 § 2, w związku z art. 17 par. 1 pkt 6 k.p.k. uchylić zaskarżone orzeczenie i umorzyć postępowanie,
2. W części dotyczącej czynu popełnionego 2013 roku, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zmienić zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 1 Ustawy o doradztwie podatkowym wymierza Obwinionemu karę upomnienia,
3. Kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Doradców Podatkowych.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznał sprawę przeciwko doradcy podatkowemu ... nr wpisu ... (dalej: Obwiniony), obwinionego o czyny polegające na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego określonych prawem poprzez naruszenie zasad etyki doradcy podatkowego tj. art. 3 6 pkt 2 w związku z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 U stawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 roku, Nr 41, poz. 213 dalej: "U stawa o doradztwie podatkowym") w związku z art. 11 d i 11e ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych (tekst ujednolicony uwzględniający zmiany wynikające z uchwały 479/2010 Krajowej Rady Doradców Podatkowych z dnia 8 grudnia 2010 r., uchwały nr 750/2010 Krajowej Rady Doradców Podatkowych z dnia 8 grudnia 2010 r. oraz uchwały 1/2011 Krajowej Rady Doradców Podatkowych z dnia 31 stycznia 2011 r., dalej „zasady etyki doradców podatkowych”) poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2011-2012, a także w roku 2013.

W dniu 14 października 2013 r. Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych (dalej: "KIDP") powziął wiadomość o nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych przez Obwinionego.

W dniu 1 października 2014 r. Rzecznik Dyscyplinarny KIDP skierował do Sądu Dyscyplinarnego KIDP wnioski o ukaranie za czyn polegający na niewykonaniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2011-2012 oraz za rok 2013. W przedmiotowym wniosku Rzecznik Dyscyplinarny KIDP wniósł o ukaranie Obwinionego karą nagany. Wniosek uzasadnił tym, że weryfikacja zdobytych punktów kwalifikacji zawodowych wykazała, że w latach 2011 - 2013 doradca podatkowy punktów nie uzyskał w ogóle.

Orzeczeniem sygn. SD 384/14 z dnia 25 kwietnia 2016 r. Kujawsko - Pomorski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego KIDP w Bydgoszczy uznał Obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów polegających na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego określonych prawem poprzez naruszenie przepisów art. 36 pkt 2 w związku z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 U stawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 11 d i 11 e ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2011-2012 oraz w roku 2013 i wymierzył Obwinionemu karę nagany.

Uzasadniając powyższe orzeczenie Sąd Dyscyplinarny KIDP uznał za udowodnione, iż Obwiniony nie podnosił kwalifikacji w sposób, który obowiązuje członków Izby.

Pismem z dnia 20 lutego 2017 r. Obwiniony złożył odwołanie od wyroku Sądu Dyscyplinarnego zarzucając temu orzeczeniu:

- nieprawidłowe uznanie winy Obwinionego, ze względu na pozostawanie przez Obwinionego w usprawiedliwionym w jego ocenie przekonaniu, iż nastąpiło zawieszenie wykonywania czynności doradztwa podatkowego, a zatem w konsekwencji przekonanie, iż nie jest on obowiązany do wypełniania obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych,
- wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary, gdyż ustawa o doradztwie podatkowym w art. 64 ust. 2 przewiduje również upomnienie, która to kara w przekonaniu Obwinionego byłaby bardziej adekwatna do zaistniałych okoliczności.

Rozpoznając niniejszą sprawę Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych zważył, co następuje.

Wyrok Sądu Dyscyplinarnego Kujawsko – Pomorskiego Oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych nie odpowiada prawu w części dotyczącej czynów popełnionych w latach 2011 – 2012 wyrok powinien zostać uchylony, a postępowanie umorzone na zasadzie art. 17 par. 1 pkt 6 kpk.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Zgodnie natomiast z art. 101 par. 1 pkt 4) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 Kodeks karnego (t.j. Dz. U. 2018, poz. 1600 ze zm.) karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat, gdy chodzi o pozostałe występki. Czynny objęte zaskarżonym orzeczeniem dokonane zostały w roku 2011 oraz 2012, a zatem bieg terminu przedawnienia rozpoczął się z upływem roku 2011 lub 2012. Termin zatem 5 lat od popełnienia czynu upłynął z końcem odpowiednio 2016 lub 2017 roku. Wyższy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisku, iż przepisy te znajdują zastosowanie w sprawach dotyczących czynów podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej doradców podatkowych, ze względu na przysługujące Obwinionemu prawo do przedawnienia karalności. Mając na uwadze ustrój demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, nie może funkcjonować procedura odpowiedzialności za czyny zabronione, w tym dyscyplinarne, w której nie byłoby przewidzianego przedawnienia karalności.

W części orzeczenia dotyczącej natomiast czynu popełnionego w roku 2013, orzeczenie odpowiada prawu co do winy, odwołanie Obwinionego należy natomiast uznać za uzasadnione w odniesieniu do zarzutu rażąco niewspółmiernej kary.

Sąd pragnie podkreślić, że w jego ocenie doszło do popełnienia przez Obwinionego zarzucanych mu czynów, zatem zarzuty w odniesieniu do winy Obwinionego nie są w niniejszej sprawie uzasadnione. Należy mieć na uwadze, że obowiązek podnoszenia kwalifikacji jest jednym z podstawowych obowiązków doradcy podatkowego. Obowiązek ten ma na celu zapewnienie, że zawód zaufania publicznego doradcy podatkowego jest wykonywany z należytą starannością, przy dochowaniu najwyższych norm etycznych i profesjonalnych. Niemniej, odwołanie Obwinionego należy uznać za uzasadnione w odniesieniu do zarzutu rażąco niewspółmiernej kary, bo tak Wyższy Sąd Dyscyplinarny odczytuje zarzut poczyniony przez Obwinionego w uzasadnieniu odwołania, wskazać należy, że w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z całokształtu zgromadzonych akt sprawy wynika, iż w rzeczy samej orzeczona wobec Obwinionego kara jest zbyt surowa w stosunku do popełnionego czynu.

Mając na uwadze katalog czynów podlegających kognicji sądu dyscyplinarnego, ich wagę i znaczenie dla ochrony i zapewnienia prawidłowego pełnienia zawodu zaufania publicznego jakim jest doradca podatkowy, w ocenie tut. Sądu całokształt okoliczności sprawy, jak również fakt, że postawa Obwinionego wskazuje na zrozumienie znaczenia ciężącego na nim obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych, uzasadniają zmianę orzeczenia w zakresie kary. W konsekwencji Sąd postanowił uznać zarzut Obwinionego w zakresie niewspółmierności kary za uzasadniony i zmienić zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w odniesieniu do czynu popełnionego w roku 2013 na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 1 Ustawy o doradztwie podatkowym wymierza Obwinionemu karę upomnienia.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 616 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz § 39 Regulaminu Sądów Dyscyplinarnych stanowiących Załącznik do Uchwały Krajowej Rady Doradców Podatkowych nr 1462/2003.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

Pouczenie:

Od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przysługuje stronom odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 794 ze zm.).